

[Jørgen Jørgensen (Løjre).]

øvelsen af et oplysningsarbejde som det, der foregår i henhold til aftenskoleloven — der kan kritiseres, men lad os få disse forhold frem. Jeg advarer imod, at man i al almindelighed, som det er tilfældet her, rejser en kritik uden at fremføre konkrete eksempler, således at den får karakter af en almindelig kritik af aftenskolearbejdet; det fortjener det ikke. Når jeg kommer rundt i sognene i disse vintermåneder og ser de nye, smukke skoler med omtrent alle lokaler oplyst, fordi befolkningen samles til oplysningsarbejde af den ene eller anden karakter, glæder jeg mig, og jeg fryder mig over, at vi i vort land på frivillig basis kan samle tilslutning til et oplysningsarbejde, som så uomtvisteligt har sat spor i det danske folks kulturelle udvikling. Det er der, den jævne mand har hentet meget af den kundskab, han har haft brug for, når han skulle kunne gøre sig gældende i opbygningen af demokratiet. Det er derude, vi skal møde en stor del af den ungdom, vi nu på så mange felter er så parat til at kritisere, den ungdom, som vi prædiker moral for ved mange lejligheder. Det er igennem dette arbejde, vi skal prøve at give de unge nyttige interesser, og jeg anser det for en dårlig gerning, når man uden at nævne konkrete tilfælde skaber en atmosfære om arbejdet i aftenskolerne, der kan give kredse, som ikke kender til, hvad der foregår, anledning til en bedømmelse, som dette arbejde ikke fortjener.

I den kommission, som forberedte det lovforslag, der blev vedtaget her i folketinget for knap et par år siden, blev alle disse spørgsmål gennemdrøftet. Der blev dengang lagt vægt på — ikke mindst af det ærede medlem hr. Damsgaards parti — at give de lokale myndigheder større indflydelse for derigennem at lette administrationen og lægge ansvaret derud, hvor man har muligheder for nøje at følge arbejdet, og jeg støttede dette synspunkt. Jeg mener, at det almindeligvis er rigtigt, at de lokale myndigheder skal have ansvaret i så vid en udstrækning, det lader sig gøre, for at man derigennem kan lette administrationen og give de mennesker ansvaret, der på et område som dette har lettere ved at følge arbejdet, end centraladministrationen har, hvis det hele skal samles der. Men når

vi har givet denne bemyndigelse til amts-ungdomsnævnene, må disse også forstå, at de har et betydeligt ansvar — og det er jeg rede til til enhver tid at foreholde dem.

Til gengæld synes jeg så, at man, når man rejser kritik, må have noget ganske bestemt at holde sig til. Den kritik, der rejses, vil ellers ramme i al almindelighed, ramme også de ungdomsnævn, som ansvarsbevidst administrerer denne lov — og det er dog formentlig den alt overvejende del af dem. Derfor synes jeg, det er en lidt snæversynet måde, denne sag er rejst på. Jeg synes også, det er en bagvendt fremgangsmåde, man anvender, når man i det fremsatte forslag til folketingsbeslutning på forhånd fastslår, at loven skal revideres, at der skal foretages ændringer. Man rejser kritik af lovens administration i al almindelighed uden at nævne konkrete ting, foreslår et udvalg nedsat til at gennemgå de forhold, der her er draget frem, og fastslår som sagt på forhånd, at loven — uden hensyn til hvilket resultat det pågældende udvalg når til — skal revideres.

Stort set kan det efter min mening siges, at aftenskolearbejdet — og hvad der knytter sig dertil under den samlende ungdomsskolelov, vi vedtog for et par år siden — er så fortjenstfuldt og udføres med en sådan ansvarsfølelse og med så megen dygtighed, at vi herinde skal være meget varsomme med på grundlag af nogle enkelte tilfælde, som endda ikke er nærmere dokumenteret, at rejse en almindelig stemning landet over, der kan vanskeliggøre, at dette frivillige oplysningsarbejde kan udføres, som det hidtil er blevet udført. Jeg tror, dette arbejde bør have en stor plads i dansk demokrati, og alle vi, der ønsker, at ungdommens undervisning i videst muligt omfang skal foregå på frivilligt grundlag, skal naturligvis gøre, hvad vi formår for, at der ikke med rimelighed kan rejses kritik mod den nuværende anvendelse af lovgivningen, men vi skal også føle et ansvar for, at denne lovgivning udnyttes i så stor udstrækning, at man med rette kan begrunde en afvisning af obligatorisk undervisning af ungdommen.

Man har nævnt fritidsklubberne. Fritidsklubbernes arbejde er efter min opfattelse en opdragergerning og et undervisningsproblem, som naturligt bør være knyttet